

[Patursson.]

anden er af den 16. december 1966, og den siger, at alle folk har selvbestemmelsesret, og i kraft af denne kan de frit bestemme deres politiske stilling og frit varetage deres egne økonomiske, sociale og kulturelle udvikling. Et folk kan aldrig berøves sine eksistensmuligheder.

Begge disse konventioner har Danmark stemt for, og begge har den danske regering ratificeret.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg mener ikke, det er rimeligt at fremstille det, som om regeringen ikke har været villig til at forhandle og ikke har vist forståelse eller imødekommenhed over for de færøske krav og ønsker om at få en højere grad af bestemmelsesret over egne anliggender.

Hr. Patursson ved jo udmærket, at man har overdraget postvæsenet og socialvæsenet og også forhandler om undervisningsvæsenets administration. Alt dette er et udtryk for en velvillig indstilling over for kravet om større selvbestemmelsesret over egne anliggender. Jeg synes også, det er vigtigt at understrege, at der er økonomiske problemer forbundet med disse ting, og jeg tror, jeg har lov at sige, at ét er, at man ønsker mere selvbestemmelsesret, men det indeholder jo også visse økonomiske konsekvenser for færingerne selv, og derfor tror jeg, at vi går frem i det tempo, som et uden tvivl stort flertal på Færøerne reelt ønsker det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Lennart Larson (V) til statsministeren:

»Hvorledes vil statsministeren løse den tvist, der er opstået mellem to af hans ministre, socialministeren og undervisningsministeren, omkring et privat alternativt socialkontor i Odense, der finansieres med midler fra statskassen?«

(Spm. nr. 22).

Skriftlig begrundelse.

I spørgsmål nr. 770 af 2. september 1976 til socialministeren har jeg forespurgt, hvad ministeren agter at foretage sig for at sikre, at selvbestaltede grupper ikke nedsætter sig med socialrådgivning vedrørende bilstandsloven.

Den konkrete sag, der var grundlag for mit spørgsmål, er et privat rådgivningskontor i

Odense, oprettet af elever på den sociale højskole i konkurrence med det lokale socialkontor. Kontoret er betalt af statsmidler, der bevillingsmæssigt er tildelt til undervisningsformål.

Eksistensen af kontoret er egnet til at skabe forvirring omkring administrationen af bilstandsloven og anden social lovgivning, da de to kontorer erfaringsmæssigt giver forskellig besked.

I sit svar på spørgsmålet skriver socialminister Eva Gredal bl. a.: »Socialministeriet har ingen hjemmel til at gribe ind over for sådanne rådgivningsordninger, og dette gælder, uanset hvordan man måtte bedømme kvaliteten af den rådgivning, der ydes. Det er imidlertid min opfattelse, at der ikke for offentlige midler bør etableres en alternativ ordning på det område, der dækkes af bilstandslovens tilbud om rådgivning. Da det i begrundelsen for spørgsmålet er nævnt, at den sociale højskole i Odense delvis finansierer en rådgivningsordning, der har til formål at virke som alternativ til den kommunale rådgivning, har jeg derfor orienteret undervisningsministeren, som de sociale højskoler hører under, om spørgsmålet og om min holdning til problemet.« Undervisningsminister Ritt Bjerregaard har imidlertid til den lokale presse i Odense udtalt, at hun ikke agter at gribe ind mod kontoret, der er et led i elevernes uddannelse.

Det forekommer mig, at der er to problemer i tvisten mellem de to ministerier: 1. Det alternative socialkontor arbejder med statsmidler uden bevillingsmæssig hjemmel, idet de pågældende midler på finansloven er afsat til andre formål og der ikke på anden måde er skabt bevillingsmæssig hjemmel. 2. Bilstandsloven og anden social lovgivning giver det kommunale socialkontor en eneret til rådgivning, der foregår under ansvar af socialudvalget og Odense byråd. Lovgivningen giver ikke hjemmel til, at der derudover etableres en med offentlige midler betalt rådgivning uden ansvar over for folkevalgte organer.

Lennart Larson (V):

Referater fra undervisningsrådsmøder ved den sociale højskole i Odense bekræfter, at rådgivningskontoret er startet efter ønske fra 12 studerende, som i deres første ansøgning anfører, at det sekundære formål var at udøve socialpolitisk pression. Lærergupperne har behandlet det og i sagsbehandlingen fundet frem